

tragtning er den, at den hele Dverbane først faaer sin rette Betydning, først ret fyldestgjør den Tanke, hvorpaa den hviler, naar man beholder det Stykke, som fører den heelt hen mod den nordvestlige Deel af Jylland. Om selve Dverbanen ønskede jeg ikke gjerne at udtale mig; da det imidlertid saa ofte er blevet sagt her i Thinget, at det var en meget uheldig Bane, og da det er blevet udtalt med stor Styrke og næsten, som om det var den almindelige Mening her, saa vil jeg ikke sige at udtale, at jeg efter den Dverveielse, som jeg i de sidste Aar virkelig har anstillet angaaende den Sag, er kommen til den ganske modsatte Anskuelse. Jeg har hverken personlig eller local Interesse i den Ting, men jeg er mere og mere kommen til den Erkjendelse, at Dverbanen hviler paa en sund Tanke, at Dverbanen indeholder en hensigtsmæssig og klog Begyndelse til et fornuftigt og godt heelt Jernbanesystem i Jylland og i Danmark. Der er blevet sagt mange underlige Ting om denne Dverbane og denne Dverbanelov; den ærede Ordfører har endogaa i Dag anført som et Moment, der skulde gjøre Regjeringen mere vaersom med at benytte den ved Loven af 4de Marts 1857 givne Bemyndigelse, at Loven kun havde faaet saa Stemmers Majoritet for sig, og at mange af Medlemmerne kun vare gaaede ind paa den af høist forskjellige Motiver. Men, mine Herrer, det er jo en aldeles ligegyldig Ting, om en Lov gaaer igjennem Thinget med saa eller mange Stemmer; en Lov har den samme Gyldighed og Kraft, naar den først er udkommen, hvad enten den er vedtagen med Eenstemmighed eller kun med een eneste Stemmes Overvægt, og en Lov skal forstaaes og anvendes efter sit Indhold, og ingen Lovfortolker, han være Dommer eller Administrator, kan tage noget Hensyn til de Motiver, der skjult eller aabenbart maatte have været tilstede hos dem, som vare med at votere den. Det er fremdeles blevet sagt, at her i Thinget skulde en Afstemning have fundet Sted, hvoraf man kunde slutte, at der ikke blot var en Stemning, men ogsaa noget Mere, en Villie skulde man vel fristes til at kalde det, for at Dverbaneloven ikke skulde bringes til Anvendelse, men det er igjen sikkert; en Afstemning har vel fundet Sted

over et Lovforslags Dvergang til en senere Behandling, men ingen Afstemning har fundet Sted over et Lovforslag. Og blandt dem, der stemte for Lovens Dvergang til videre Behandling, var jeg selv, men jeg erindrer bestemt, at jeg dengang tillod mig at motivere min Stemme, og man vil dog formodentlig ialtfald i Dag efter mine Udtalelser være kommen til den Erkjendelse, at min Stemme ikke blev motiveret ved Duffet om, at den Lov, som da forelaa, skulde fremmes og Dverbanen derved slaaes ihjel. Der er endvidere blevet do-leret over den Maade, hvorpaa Regjeringen har benyttet Dverbaneloven af 4de Marts 1857; man har sagt, at man har ladet den ligge i 3 Aar og saa ilet med at give Concessionen umiddelbart eller ganske kort, førend Rigsdagen traadte sammen. Jeg skulder Sandheden at bemærke, at det ikke forholder sig saa. Dverbaneloven er dateret den 4de Marts 1857 og under 13de April 1859, altsaa lidt over 2 Aar, efterat Loven udkom, har Kongen afgivet en allerhøiest Resolution angaaende de Betingelser, hvorpaa Banen concessioneredes; naar der er afgivet en saadan allerhøiest kongelig Resolution, saa kan det dog ikke fornuftigviis forlanges, at den Mand, der i Henhold til den endelig melder sig som Entrepreneur, skulde tilbagevises. Søvrigt er der jo ikke engang 3 Aar fra 4de Marts 1857 til October 1859.

Jeg gaaer nu videre i Motiveringen af mine Forslag. Til § 2 er der saaledes stillet et, som gaaer ud paa, at det Beløb, hvorfor der maa udstedes Obligationer for Bygningen af Dverbanen, ikke maa overstige 260,000 Rd. pr. Mil. Til at stille dette Forslag bevægedes man ved den Tanke, at der kunde fremsættes den Indsigelse, om ikke mod Regjeringsudkastet, som det forelaa, saa dog i al Fald mod Regjeringsudkastet, naar det blev ændret efter vort første Forslag til § 1, at det derefter blev muligt for Regjeringen kun at benytte Loven til at convertere Betalingsystemet for Dverbanen, og lade den øvrige Deel af Loven ligge, og at man saaledes gjorde det muligt for Regjeringen at give Entreprenuren for Dverbanen Mere, end han burde have, og Mere, end han selv vilde nøies med, naar man ret trængte